

Özer Altay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

06.11.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Araftayım

Çizgili yüzünde aynaların
An be an rüyaladır bir kadın
Kızıl bir yalnızlığın rıhtımında salladığım
Gövdesiz ayak izleriydi zamanın
Artık altın kisveli hicrana çalar rengi
Güz sancılı hatıralarımızın
Ve "sarışın buğdayı rüyalarımızın"

Ziyaların siyahlara sürgün yolundayım
Kimliğimle benliğimin ortasında
Araftayım...

Durgun sularında yorgun ufuklar
Ayak seslerinde can çekişir vapurların
Hasta maviliklerin gözlerinde unuttuğum
Alinyazısıydı suda boğulan balıkların
Kahramanı sen oluyorsun bu tuz kokulu hikâyede
Eylül yanığı limanlarımızın
Ve "sarışın buğdayı rüyalarımızın"

Denizin maviyi son gördüğü virajdayım
Umudun ve inkisarin ortasında
Araftayım

Sarı ışıklarında ölgün akşamlar
Yeşil eldivenlerini çıkarır baharların
Ve mevsimin beyaz ölü kuşları kalır
Sararmış tırnaklarında bir çınarın
Paslı bir yaraya düşer gölgesi
Hüzün kisveli yaşların;
Ve "sarışın buğdayı rüyalarımızın"

Günlerin mevsimlerden uzun tarafındayım
Sabrın ve serencamın ortasında
Araftayım

Düşlerin nüshasına eklediğim masallar
Her akşam nüshaya çevirirken aslımı
Kendi tırnaklarımla ördüm her sabah
Dış kapı çığlında uyuyan karanlıkları

Şimdi ılık diz yaralarını sarıyorum
İlkbahar bereli tılsımların
Ve "sarışın buğdayı rüyalarımızın"

Yalanların içinde düşlerin dışındayım
Siyahın ve beyazın ortasında;
Araftayım

Mermer kanatlarında yekpare yılların
Ruhumdan bir beden uzakta büyür hatıralar
Gecenin avuçlarında erittiğim yıldızlar
Ölü doğan çocuklarıdır mehtabın
Anladım karanlıklar kurutmaz acısını
İçimde harmanlanmış sarmaşığın;
Ve "sarışın buğdayı rüyalarımızın"

Saatlerin içinde zamanın dışındayım
Uykunun ve rüyanın ortasında
Araftayım

Murgul/ 2 Nisan 2017

Özer Altay

Bana Anlat

şimdi söyle halini
yıllar ne aldı verdi
sevdin mi
yenildin mi
benden sonra?

sende solan her şeyimi
Yüzündeki çizgileri
yaralarının rengini
Bana anlat...

Özer Altay

Bir İhtimal

(Yağmurlu bir Artvin sabahında okul yolunda...)

gökyüzü kararsız bu sabah
ne giyeceğini şaşırmıştır deniz
dağların umrunda değil oysa
deniz kadar mavi olmak

ihtimal o ki
sen de bugün Ağrı'ya yakın bir ilkokulun bahçesinden
gökyüzüne bakacaksın
Bir ihtimal sen de gökyüzü gibi kararsız kalacaksın.

(30 Eylül 14/Murgul)

Özer Altay

Boşluğun

Seni görmediğim sabahlar,
senli günlerin kırıntılarını topluyorum
yüreğimin bozkıra hasret köy kokulu sofralarında,

Boşluğun, bazı dağ köylerinin
sac çatılarında uzanıp,
gökyüzüne hayaller uçurduğum ve
yıldızları dost edindiğim romantik geceleri kadar uzun,

Boşluğun, çocukluğumun diz yaraları kadar eski
ve yamalı pantolonları kadar utanç verici,

Boşluğun soğuk bi hasret
boşluğun derin bi yara
boşluğun zamana gömülmektir dikenli ve karanlık bi yolda

sol yanım esir düştü bu sabah
gözlerim siyah beyaz akıyor hayata
avuçlarımda taşıdığım işkenceli bi gözaltı kararı
boşluğun alıp götürüyor beni
küf kokulu bi zindana,

Seni görmediğim sabahlar,
senli günlerin perdelerini aralıyorum
yüreğimin karasal iklimlerinde kapattığım
güz yeşili günlere inat...

Özer Altay

Bu Dünya Bizim Bu Barış Hepimizin

Aslından başka nüshası yoktur bu sayfanın,
Maviyi unutmayın deniz, suda boğulmayın balık
Doğmayın gündüzü kayıp öksüz bir karanlık
Bu öykü hepimizin...

Silelim bir akşam takvimlerden ölüm yıldönümlerini
Bu sabah yeni baştan ayarlayalım saatleri
Bu acı hepimizin...

Uyuyakalsa sonbahar
Sarartmasa saçlarını yaprakların
Bir deniz "8.10" vapurunu" kaçırsa
Mühim bir işi çıksa rüzgârların
Rahat uyusa bir nehrin omzunda ağaçlar
Yeter ki devamsızlıktan kalmasın barışlar...

Silelim denizsiz şehirlerde martıların gözbebeklerini
Bu sabah maviliklere boyayalım her şehrin göbeğini
Bu hasret hepimizin...

Yürüyebilir karlar üstünde unutulmuş gölgeler
"göge bakabilir" birlikte güller ve dikenler
Kurutabilir kasımlar ıslak yosun gömleklerini
ve sevebilir yosunlar güneş yanığı mevsimleri
Yorgun düşebilir bulutlar bir sonbahar
Yeter ki devamsızlıktan kalmasın barışlar

Çıkaralım kalın kaplı sözlüklerden yaşamının zittini
Bu sabah yeni baştan düzenleyelim tozlanmış kitaplıkları
Bu şiir hepimizin

Rüzgarlar taşır nefesinde bulutların yazgısını
Sarışın yalnızlığında bekler eylüller;
Kirlili sakallı bulutların delikanlı gözyaşını
ve derkenarlarında saklar başaklar;
Kurak bir toprağın acısını
Elbet diyorum... Bir gün elbet!
Barışın beyaz iklimlerinde unutacağız
Kurşun desenli karasal yaralarımızı

Çünkü acının her türlüşü soğuk
Çünkü biliyorum bir çocuğun diz yaraları kadar acı
ve yamalı pantolonları gibi utanç verici bu ölüm salyası
Oysa çikolatalı ekmeğini buzdolabında unutacaktın
ve sütünü nazlanarak yudumlayacaktın
Kardeşinden saklayacağın oyuncakların olacaktı
Kim derdi ki ömrün bir yudumluk
"Aşk olsun sana çocuk"

Uğurlayalım bir sabah güneşinde ihtiyar karanlıkları

Bu sabah yeni baştan uyandıralım çocukları
Bu aydınlık hepimizin

Yer çekimine yenik düşmez güvercinler
Koca bir ormana sarılabılır bir çınarın gölgesi
veya uyuyabilir tüm kuşlar
Haki saçlı bir yaprağın terli avuçlarında
Susturalım silahları ceylanlar suya indiği vakit
Silelim kan izlerini çayırın çocuksu yüreğinden
Bu sabah son kez havalansın güvercinler avcı kafeslerinden
Bu orman hepimizin

Bir sınırdan daha fazlasıdır bir nehir, iki ülke dudağından geçen...
ve yalandır kıta sahanlığı çizgisi
Aynı kara sularda yüzebilir iki ülkenin gövdesi
Ve bulanmaz okyanuslar
Kirlenmezse silah fabrikaları gökyüzünün yüreğini
Biri silmeli artık diyorum
Biri silmeli haritalardaki tüm çizgileri!
Çıkaralım bir coğrafya dersinde yeryüzünün bu çizgili gömleğini
Bu sabah yeni baştan çizelim dünyanın kaderini
Bu yazgı hepimizin

İlla da görmek gerekse bir şeyleri
Bir gölün büyüğü kıyısında uyuyan sazlıkların yeşil gözlerinde
veya ilkbahar cümbüşlü bir tabelada görelim rengi;
ve sadece sözlüklerde ayıralım dilleri;
Çünkü takılmaz hiçbir uçurtma gökyüzünde dikenli bir tele
ve karışmaz hiçbir kuş illegal bir sınır ihlaline
Bu gök hepimizin

İçinde kimlerin yaşadığını bilemediğimiz bir ev vardı
ama belliydi çok mutlu oldukları
yaz kış tüten bacalarından,
Evin yanından büyüyerek geçirdi bir nehir
bir de kahverengi sıralarda unuttuğumuz bir isim bir şehir...
O zamanlar gülümserdi güneş, uzak dağların ardında
ve biz de gülümserdik
İlkokulun "yumurta kokan" bazı teneffüs aralarında...

Çıkaralım ilk resim dersinde çantalarımızdan suluboyalarımızı
Bu sabah yeni baştan boyayalım ebemkuşağını
Bu ev hepimizin

Bir kez düşmanlık girdi mi toprağın kanına
Altında yatan da ölüdür üstünde koşan da
Bir gün tomurcuklar da sevebilir kapkara zemistânları
Asıl marifet "sevmek"5 te yatar yaratılanı

Çünkü biliyorum nüshası olmayan bir sayfa bu dünya
ve yine sevebiliriz bu çizgili sayfada
Bitirelim bir bayram sabahı tüm kırgınlıkları
O sabah serelim dünyanın her ucuna hiç kirlenmeyecek barışı
ki yoktur bu sayfanın aslından başka bir nüshası
Bu dünya bizim
Bu barış hepimizin...

Murgul/31 Mart 2017/00.36

Özer Altay

Eylül

yine vedalaştıım eylülle
kim bilir kaç mevsim daha taşıyacak yapraklarım
is kokulu bu güz sancılarını...

28 Eylül 2017 / Murgul

Özer Altay

Geçmedi

Adınla başlıyor her şey
ve tuz niyetine adını basıyorum yaralarım kana kana...

yokluğunda sen kokan tenler sığınacak yürekler aradım
aldandım...
ve ilk adının geçtiği vitrinlerde yaralandım.

...geçmedi hiç
göm vurulmuş mutluluklarımın çığlık çığığa kaldığı saatler
ve sensizliği ağlaya ağlaya içtiğim o zehir zemberek geceler

geçer sandım geçmedi...

16 Eylül 2012/ Elazığ

Özer Altay

İkimizin Şiiri

İkimiz birlikte çok şey olabiliriz
ikiden de fazla
iki kere ikiden de...

Ben uzun bi göl kıyısında dağ yamacınca uzanan
rengarenk ormanlara dalıp,
sadece "yeşil"e sevdalandığım günü
ikiyle değil tüm ömrümle çarpmak istedim...

İçimi virane, içimi yangın yeri,
içimi bir şehrin varoşlarına öteleyen
ellerimi titrek, avuçlarımı terli, gözlerimi buğulu,
seni burnumun direğine hasret bırakan aşkı
ömrünle bölmek istedim...

Sen en güzel hasretim,
en koyu "yeşilim"
içimi parça parça edenimsin,
bölenimsin, bölünenimsin
bölündükçe çoğalan ekmeğim;
baktıkça büyüyen gözbebeğimsin...

Sen denizde beyaz martım, bozkırında yaramsın,
toprağında başak...
sen sesimin rengi, yüzümdeki çizgisin

Sen göğümün rengi,
mevsimin diğer adı
ömrümün tadı, tuzu, kanısın
sen canandan öte cansın...

İkimiz birlikte çok şey olabiliriz,
İki kere ikiden de fazla
bizden de...

(Murgul, 25 Ekim 2016)

Özer Altay

Kanamalı Saatler

yokluğundan ötesi bulunmaz içinde bu beton yalnızlığın
sonu gelmez asla ne soğğun ne inkisarın
paslı bir demir benzer ancak "tunca"
umutları çoktan kırıldı o mermer kanatlı kuşların

şimdi ölgün gecelere soruyorum
güneşimi mi yaktılar
neden hep kanamalı saatlere uyanıyorum?

Aralık 2014/ Murgul

Özer Altay

Memleketim

türkülerim hoyratlaşır karasabanların izlerinde
dudaklarım çatlak ve soğuktur al yanaklarım
güz yanığı saçlarına çalar başaklarım

başaklar gibi hasret, başaklar gibi nöbetteyim
yapraklarım yeşerir toprağın ıslandığı mevsim
tomurcuklarda saklı bi umuttur memleketim

memleketim, dilim, damağım, etim
toprağımda filiz, soframda bereketim
sarışın bi sevdadır memleketim

çocukluğum dalgalanır suların yüzünde
mevsimlerim dalgın ve karasaldır aşklarım
Osan'ın ellerinde nasırlaşır sevdalarım

memleketim! dalında yediğim dut tanelerim
ceviz kabuklarında kararmış çocuksu ellerim
diz yaralarımda sızıyan bir yaradır memleketim

karasal bi sevdanın bağı yanık hicranıyım
köylü bir yürekte kanayan sevdayım
gurbet kışlarında ağarmış saçlarım
memleket gibi çocuk, memleket gibi yaşlıyım

sorma "ne zaman" diye
belki bi yaz dönerim
memleketim!
dönülmez bir zamandır memleketim

bozkır yamaçlarında otlattığım kuzular
babamın ellerinde ekmek olur buğday
sarı ovalarından çıplak dağlarından
ayrıldım bi sabah memleketimin koynundan

memleketim! memleketim!
akar sularından en güzel türkülerin
yüzmeyi öğrendiğim o soğuk derelerin
memleketim! memleketim!
içimde durmuş bir saattir memleketim

Borçka/ 10 Mayıs 2017

Özer Altay

Nasıl Olsa

veda vakti bu gece
hem yaşattıklarınadır hem de yaşatamadıklarına
bir beyaz kağıt parçasına özensizce yazılmış adres gibi
anıların bir köşede kaybolup gider nasıl olsa

"zamanla unutursun" diyenim de yok
dostlar bir mazide, derin uykuda;
iyi kötü günlerin perde arkasındalar,
hüzün çaylarının tadı çoktan kaçtı nasıl olsa

kabullenmek gerek zor da olsa
zor da olsa yaşamak gerek,
yarın yeni bir umut yeni bir insan çıkar belli mi olur
geçmişin hesabını çoktan ödedim nasıl olsa

şimdi ağır yaralı bir hasta bilinci gecelerim,
belli belirsiz adın geçiyor arama motorlarında bu kanamalı yüreğin
bir kelime daha yok dönüşünü anlatmaya
gidişinin öyküsünü çoktan yazdım nasıl olsa

(26 Şubat 2014/ Murgul)

Özer Altay

O Durak

hani o yol ayrımında
ayrılığın en başıydı hani
ayrılık kanımda dolaşmaya başlamadan
seninle gitmeliydim o duraktan...

8 Ağustos 2015/ Elazığ

Özer Altay

Senden Sonra

senden sonra hiç sonralarım olmadı
ne gündüzüm ne gecem
bir tek sensizlik vardı...

senden sonra saatini bekledim hep canımı yakan yangınların
içinde kurtarılma ihtimali olan hayallerimizi bekledim yerli yersiz

senden sonra hep hüsrandı yeni başlangıçlar
yalanlardan ibaretti hep mutluluklar

senden sonra hep adına yazdım ağıtlarımı
içimi kanattı çığlıklar
bataklıklara gömüldüm yokluğunun kör karanlığında.

senden sonra hiç perdeleri açmadım
sen gideli inan hiç yaşamadım...

(28 ağustos 2012 Elazığ)

Özer Altay

Vosporos'ta Bir Öğlen Sonrası

Vosporos'ta bir öğlen sonrası
üst katındayım yokluğunun,
masalar aynı... sandalyeler, garsonlar...
aynı melodiler yükseliyor yine,
aynı masamızdayım ben de
yokluğunun üst katında kenarda bi yerde...

Eski bir dosta rastladım,
kalabalıktı masaları
uzaktan herkes mutlu görünüyor Vosporos'ta
benden başka...
ayaküstü konuşup geçiştirdim
çok ama çok yalnızım diyemedim.

Vosporos'ta bir öğlen sonrası
en dibindeyim yokluğunun...

(22 Mayıs 2015/ Trabzon)

Özer Altay

Yalnız Kanatlı Kuşlara

Bin kuş vardı her biri bir yerde,
uçup gittiler denizli bi şehre,
şehirler ölüydü...
denizler de...

Denizlerin alın yazısıydı mavi yalnızlık
Kuşların da yaşamaktı ölü bi denizde.

(7 Haziran 2014 Murgul)

Özer Altay

Yokluğun

yokluğunun ardı karanlık bir yol
gitsem; silik gölgelere kazınıyor yalnızlık
kalsam kimse gelmiyor ay karanlık...

yokluğun uğultusu dolaşıyor bu şehirde, korkuyorum
serseri bir yalnızlığa yenik düşüyorum...
bir iki sensizlik nöbetleri geçiriyorum arada
en içten beynimi kemiriyor sensizlik

çaresiz kalıyor her şey,
akıp karanlığa karışıyor ağlayışlar,
hasretinde nöbet tuttuğum akşamlar,
adına ibadet ettiğim sabahlar,
hiç yazılmayacak bir yazgının son sözü gibi artık kavuşmalar....

yokluğuna bırakıyorum her şeyimi
varlığından geçmiş bir ney gibi.

yokluğunun ötesi karanlık
gitsem, olmuyor...
kalsam ay karanlık, kimse gelmiyor...

Aralık 2014/ Murgul

Özer Altay

Yokluğuna Varlığına

yerli yersiz büyük susmalarım oldu benim
acılar katık ettiğim kara sevdalarım
sensiz geçen sisli yağmurlu gecelerde
sensiz isyanlarım oldu benim

sen güneşli günlerden masmavi bulutlara
tozpembe hayaller çizerken
ben, acıların birbirini görmediği kangren hasretlere ilikledim yokluğunu

sana yazdım tüm isyanlarımı, feryatlarımı
sustum, içime attım
iliklerime kadar yaşadım yokluğunu
beynimi kemirip durdu yalancı varlığın
sanadır yaar! Bu derin susmalarım...

ve eğer şimdi tüm geceler gibi küfrediyorsam
bil ki hem yokluğuna hem varlığınadır...

(Temmuz 2012/Rize)

Özer Altay

Yokluğunda

sonunu bilmediğim ayrılıkların köşe başlarını tuttum yokluğunda
bende kalmış eşyalarına biriktirdim hasretimi senden habersiz
avuçlarının kokusunu,gözlerinin beni arayan hallerini özledim

seni özledim...

sustuğum akşamlar, daldığım deniz, yalancı yakamoz
ve yokluğun...

mevsimler geçip gitti bizden habersiz...

hep yokluğun düştü bana her mevsim ardından
zaman yine sen dedi ayrılıklara inat.

şimdi seni beklediğim mevsimlerin günlerini sayıyorum
sonu ne olur bilmem...

sen sana kalanları yaşarken...

ben,

seni beklediğim ayrılıkların köşe başlarını tutuyorum çaresiz.

17 Temmuz 2013/ Elazığ

Özer Altay

Yüreğim

yüreğim bi kaldırım taşının caddeye bakan tarafı,
yağmurlar çamurlar ve insanlar içinde
bekledi hep yolunu yıllar yılı,

her gün, her saat
değişmeyen bi döngünün pas tutmuş yalnızlığı ve
bugulu çerçevesinde aradı resmini,

yüreğim, bi otobüs durağının çatlamış camı,
bakan her yolcu kendini iki kişi sandı
ve hep çift kişilik yolculuklar düşledi
gürültülü, kalabalık ve kirli şehirlerde
bekledi hep yolunun üstünde,

yüreğim, değişmeyen bi yazgının
kelimeleri isyana çağıran kırılmış kalemi,
son sözü söylemeden hayat
tüm yazgıların ön sözüne ve çıkmaz sokakların
silinmiş tabelalarına kazıdım adını...

yüreğim, vapursuz bi liman
dalga dalga geçen koyu yalancı mavi gecelerde
ve maviye hasret limansız şehirlerde
bekledi hep yolunu yıllar yılı
bekledi hep yolunun üstünde...

Murgul, 29 Kasım 2016

Özer Altay